

Книгата на Даниил — петдесет и две

Разкриване на пророческата загадка: видението на Даниил и въздигането на царствата

Jeff Pippenger

2024-01-16

В предишната статия посочихме, че Гавриил представи заключението на „последното негодувание“, за да потвърди датата 1844 г. въз основа на двама свидетели. Милър разбираше „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, които бяха изпълнени срещу царството на Юда, но никога не достигна до момент, в който да види целта и връзката на съда на „седемте времена“ върху както северното, така и южното царство на Израил. Съмнително е дали изобщо някога е разпознал разграничението на „последното негодувание“ в стих деветнадесети, макар че без съмнение в общ смисъл е разбирал, че „негодуванието“ е „седемте времена“. Светлината за първото и последното негодувание беше разпечатана от Палмони през 1856 г., но беше отхвърлена през 1863 г. И все пак вестта на Милър за „седемте времена“ беше правилна, макар и ограничена.

Милър не би разпознал, че малкият рог на езическия Рим въздигна и превъзнесе езичеството в единадесети стих на Даниил осма глава, защото за Милър „отнемам“ във всичките му три срещания в книгата на Даниил означаваше просто „премахвам“. И все пак неговата вест беше правилна, макар и ограничена.

Милеритите действително разпознаваха, че „светилището“ в единадесети стих е езическият храм в град Рим (Пантеонът), но еврейският език не беше основата, върху която се изграждаше тяхната вест. Вестта на Милер беше съсредоточена върху пророческото време. Историята, в която тяхната вест бе разпечатана, им попречи да видят Съединените щати като шестото царство в библейското пророчество, но не само това — тя им попречи да видят и папството като петото царство в библейското пророчество.

Принудени от историята, в която живееха, те приложиха пророчествата в съгласие с очакваното от тях скорошно завръщане на Христос и бяха разочаровани, но вестта им беше правилна. Когато Гавриил дава тълкуването на двете видения в стихове петнадесет до двадесет и седем, разбирането на Милър му попречи да схване по-широкото откровение за царствата, представено в родовото колебание на малкия рог в стихове девет до дванадесет. Милеритите виждат в тълкуването на Гавриил Рим единствено като четвърто и последно земно царство.

И стана, когато аз, Даниил, бях видял видението и търсех смисъла му, ето, застана пред мен нещо като образ на мъж. И чух глас на човек между бреговете на Улай, който извика и каза: Гаврииле, направи този човек да разбере видението. И той дойде близо до мястото, където стоях; а когато дойде, уплаших се и паднах на лицето си; но той ми каза: Разбери, сине човешки, защото видението се отнася за времето на края. А когато той

говореше с мен, аз бях потънал в дълбок сън с лице към земята; но той се допря до мен и ме изправи. И каза: Ето, ще ти явя какво ще бъде в последния край на негодуванието; защото в определеното време ще бъде краят. Овенът, който видя с двата рога, са царете на Мидия и Персия. А рунтавият козел е царят на Гърция; и големият рог, който е между очите му, е първият цар. А след като се счупи и на мястото му се издигнаха четири, четири царства ще възникнат от този народ, но не с неговата сила. И в последното време на тяхното царство, когато престъпниците изпълнят мярката си, ще се издигне цар с дързък вид и разбиращ тъмни слова. И силата му ще бъде мощна, но не чрез собствената му сила; и той ще погубва по чуден начин, и ще успява, и ще действа, и ще погуби силните и святия народ. И чрез хитростта си ще направи коварството да успява в ръката му; и ще се възвеличи в сърцето си, и чрез мир ще погуби мнозина; ще въстане и против Княза на князете; но ще бъде съкрушен без ръка. И видението за вечерта и утрото, което бе казано, е истинно; затова запечатай видението, защото се отнася за много дни. А аз, Даниил, отпаднах от сила и боледувах няколко дни; после станах и върших царската работа; и бях поразен от видението, но никой не го разбираше. Даниил 8:15–27.

Макар че Даниил получи видението при река Улай (което сега е в процес на изпълнение), в историята на Вавилон първото царство е оставено извън видението. То бе включено като главата от злато и като лъва в глави втора и седма, но в осма глава бе подчертан пророческият белег на Вавилон — че ще бъде отстранен и възстановен. Навуходоносор бе предобразил смъртоносната рана на папството, когато бе прогонен отсрещ хората за „седем времена“, като така предобразяваше символичните седемдесет години, през които блудницата Тир е забравена. В осма глава на Даниил Вавилон е забравен сред царствата на библейското пророчество и видението започва с мидяните и персите (овена), след които идва Гърция (козелът).

Царството на Александър Велики се разпадна на четири царства, по-слаби по мощ от Александър, както това бе представено и в седма глава чрез леопарда, който имаше четири крила и четири глави. Числото четири означава световен обхват, както е представено чрез север, изток, юг и запад. В осми стих на осма глава от страната на четирите небесни ветрове израснаха четири забележителни рога. В седма глава четирите крила на Гърция съответстват на четирите ветрове от осма глава, а четирите глави на Гърция съответстват на четирите забележителни рога. Четирите глави и четирите забележителни рога представят четирите царства, на които се разпадна първоначалното царство на Александър, а четирите крила и четирите ветрове представят четирите области на разделение. Важно е да се види разграничението в тази точка, защото то представя един довод, който милеритите изтъкваха срещу традиционното разбиране на протестантите относно четвъртото царство на Рим.

В таблиците на Авакум, представени чрез пионерските карти от 1843 и 1850 година, има само едно изображение, което не илюстрира пророческо приложение, и то се отнася до разграничението между четирите глави и видните рогове, и четирите крила и ветрове. В стремежа си да замъгли истината за Рим като четвъртото царство в библейското пророчество, Сатана въведе довод относно истинското или лъжливото значение на четирите глави и видните рогове, и четирите крила и ветрове. Сатана направи това, защото книгата на

Даниил ясно посочва, че в книгата на Даниил има един отделен символ, който утвърждава видението. Част от доказателството, което утвърждава този символ, се намира в четирите глави и видните рогове, и четирите крила и ветрове. Протестантите поддържаха сатанински възглед по този въпрос, а спорът беше толкова значим за милеритската история, че те отбелязаха този спор върху картата. Силата, която утвърждава видението „chazon“ в книгата на Даниил, е определена като „разбойниците от твоя народ“, а протестантите определяха тази сила като един от дългата редица сирийски царе на име Антиох Епифан, докато Милер ги определяше като Рим.

И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; и насилниците измежду твоя народ ще се възвисят, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

Антиох беше един от царете в една поредица царе, произлезли от едно от четирите царства, на които царството на Александър се беше разпаднало. Малкият рог от девети стих на осма глава на Данаил беше последвал царството на Александър, и девети стих казва, че от едно от тях излезе малкият рог.

И от единия от тях излезе един малък рог, който стана твърде голям към юг, към изток и към прекрасната земя. Даниил 8:9.

Спорът дали видението се осъществява чрез Рим, или чрез слаб и сравнително незначителен сирийски цар, включва и въпроса дали силата на малкия рог е излязла от един от четирите рога, или от един от четирите ветрове. Това едва ли е сериозен спор, защото историята и пророчеството ясно показват, че Рим не беше потомък на Гръцката империя, а беше нова сила. Ако Рим е бил четвъртото царство, тогава „единия от тях“ в стих девети трябва да бъде един от четирите ветрове или крила. Ако е бил Антиох Епифан, той е излязъл от рога на Сирия.

Милеристите разпознаха, че силата, представена като „разбойниците на твоя народ“, ще се надигне против Христос.

И чрез своята политика ще направи измамата да преуспява в ръката му; и ще се възвеличи в сърцето си, и чрез мир ще погуби мнозина; ще се изправи и против Княза на князете; но ще бъде строшен без ръка. Даниил 8:25.

„Князът на князете“ е Христос, а Антиох Епифан е живял много преди да се роди Христос, затова милеритите посочиха този факт на картата от 1843 г. На картата те включиха датата 164, която всъщност няма библейско основание и беше просто бележка, обозначаваща значението на спора относно четвъртото царство между Милър и протестантските богослови. До годината „164“ на картата те написаха: „Смъртта на Антиох Епифан, който, разбира се, не се изправи срещу Княза на князете, тъй като бе мъртъв 164 години преди да се роди Князът на князете.“

Днес адвентизмът учи, че „грабителите измежду твоя народ“ е Антиох Епифан, както учи и отстъпническият протестантизъм, въпреки факта, че Вдъхновението е записало, че „картата от 1843 година беше насочвана от ръката на Господа и не бива да бъде изменяна“.

Милеритите знаеха, че царят с надменно лице е Рим, затова не бяха разколебани от сатанинското учение, което подкопава способността да се установи видението „хазон“. Библията ясно заявява, че ако няма видение, народът загива.

Където няма видение, народът се разпуска; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Видението, което Соломон посочва в стиха, е видението „хазон“, което в тринадесетия стих на Даниил осма глава е видението, разкриващо езичеството и папизма, потъпкващи светилището и множеството. За милеристите тези две запустителни сили представляваха четвъртото царство на библейското пророчество и без да разпознаят четвъртото царство на Рим (разбойниците на твоя народ), те не биха могли да установят видението. „Разбойниците на твоя народ“ в четиринадесетия стих на Даниил единадесета глава трябваше да се надигнат против южния цар, да се възвисят, да утвърдят видението и да паднат. Рим изпълни всяка една от тези характеристики.

В седма глава четвъртото царство е изрично определено като „различно“ от царствата преди него.

След това видях в нощните видения, и ето, четвърти звяр, страшен и ужасен, и извънредно силен; и имаше големи железни зъби; той поглъщаше и строшаваше, а остатъка стъпкваше с нозете си; и се различаваше от всички зверове, които бяха преди него; и имаше десет рога.... Тогава поисках да узная истината за четвъртия звяр, който се различаваше от всички други, извънредно страшен, чиито зъби бяха от желязо, а ноктите му — от мед; който поглъщаше, строшаваше и стъпкваше остатъка с нозете си; и за десетте рога, които бяха на главата му, и за другия, който се издигна, и пред когото паднаха три; именно за онзи рог, който имаше очи и уста, говореща много надменни неща, чийто вид беше по-надменен от другарите му. Даниил 7:7, 19, 20.

Четвъртото царство от Данаил седма глава бе два пъти определено като „различно“ от царствата, които го предхождаха. Ако „малкият рог“ от девети стих беше просто продължение на сирийския рог (Антиох Епифан), той не би бил различен. Зверовете, които предхождаха Рим в седма глава, бяха лъвът, мечката и леопардът — все животни, които действително съществуват в природата; но когато се стигна до четвъртия звяр с железни зъби и медни нокти, Данаил не познаваше никакъв природен звяр, който да представя онзи страшен звяр, който поглъщаше. Той беше различен. „Малкият рог“ от девети стих излезе от една от областите, представени от четирите ветрове и крила, а не от един от роговете или от видните.

В осмата глава на книгата Даниил се казва, че „в последното време на царството им, когато престъпниците се изпълнят докрай, ще се издигне цар с дързък вид и който разбира тъмни изречения“. В „последното време на царството им“ (на Гърция, която се бе разпаднала на четири царства), през времето „когато престъпниците се изпълнят докрай“, щеше да се издигне нов цар.

„На всеки народ, който е излизал на сцената на действието, е било позволено да заеме своето място на земята, за да се установи дали ще изпълни целите на Стража и Светия. Пророчеството е проследило възхода и развитието на великите световни империи — Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. С всяка от тях, както и с народите с по-малка мощ, историята се е повтаряла. Всяка е имала своя период на изпитание; всяка се е провалила, славата ѝ е помръкнала, силата ѝ се е оттеглила.“ Пророци и царе, 535.

В края („последното време“) на царството на Гърция, когато чашата на определения за изпитание срок се изпълни („когато беззаконниците стигнат до пълнотата“), щеше да се издигне „цар с жестоко лице“. Този цар щеше да разбира „тъмни изречения“, защото щеше да говори език, съвсем различен от еврейския на юдеите или гръцкия на предишното царство, понеже щеше да говори латински. Това царство бе посочено от Мойсей като народа, който щеше да доведе обсадата през годините 66 до 70 сл. Хр., където, наред с другото, гладът бе тъй ужасен, че юдеите ядяха собствените си деца, за да оцелеят.

Понеже не послужи на Господа, твоя Бог, с радост и с веселие на сърцето поради изобилието на всичко, затова ще служиш на враговете си, които Господ ще изпрати против тебе, в глад и в жажда, в голота и в лишение от всичко; и той ще наложи на шията ти железен хомот, докле те изтреби. Господ ще доведе против тебе народ отдалеч, от края на земята, бърз както лети орелът, народ, чийто език няма да разбираш; народ с жестоко лице, който няма да зачита стареца, нито ще покаже благоволение към младия; и той ще яде плода на добитъка ти и плода на земята ти, докле бъдеш изтребен; и няма да ти остави ни жито, ни вино, ни елей, ни приплод на говедата ти, нито стадата на овцете ти, докле те изтреби. И ще те обсади във всичките ти порти, докле високите и укрепени стени, на които си уповавал, паднат по цялата ти земя; и ще те обсади във всичките ти порти по цялата ти земя, която Господ, твоят Бог, ти е дал. И ще ядеш плода на утробата си, плътта на синовете си и на дъщерите си, които Господ, твоят Бог, ти е дал, по време на обсадата и в притеснението, с което враговете ти ще те притесняват. Второзаконие 28:47–53.

Във втората глава на Даниил четвъртото царство бе представено чрез „желязо“, а Мойсей посочи „народ“, който щеше да наложи „железен ярем“ върху юдеите. Този „народ“ щеше да „погуби“ юдеите и щеше да бъде бърз като орел, а орелът е символът на Рим. Той щеше да бъде „народ“, „чийто език няма да разбираш“, защото езикът му щеше да бъде за юдеите „тъмни слова“. Той щеше да бъде „народ с люто лице“, както е описан в осмата глава на Даниил като „цар с люто лице“. И при „обсадата“ на Ерусалим юдеите ядяха своите „синове и дъщери“.

Милър разпозна в езическия Рим силата, предсказана от Мойсей, както и четвъртото „желязно“ царство от Даниил 2, и „народа“, който говореше латински, а не еврейски или гръцки. Милър не правеше разграничение между четвъртото и петото царство в библейското пророчество, защото за него и двете бяха просто Рим. Затова, след като в стих двадесет и трети езическият Рим се изправяше, той не виждаше разграничението, представено в стих двадесет и четвърти. Във видението малкият рог бе преминавал от мъжки род към женски род, после отново към мъжки и към женски в стихове девети до

дванадесети, а докато стих двадесет и трети определя пророческите характеристики на езическия Рим, тълкуването на Гавриил в стих двадесет и четвърти преминава към Рим в женски род. Силата в стих двадесет и четвърти трябваше да притежава „голяма сила“, „но не чрез своята сила; и той ще погубва по чуден начин, и ще успява, и ще действа, и ще погубва силните и светия народ.“

На папския Рим трябваше да бъде дадена военната мощ на езическия Рим и той щеше да погубва Божия народ в продължение на хиляда двеста и шестдесет години — от 538 до 1798 година. Той щеше да погубва „по чуден начин“, защото е звярът, след когото „се чуди“ целият свят, и беше силата, която щеше да „действа и благоденства“, докато не се изпълни първото негодувание, за което беше „определено“ да завърши през 1798 година.

Тогава в двадесет и пети стих Гавриил следва редуването, установено в стиховете, които тълкуваше на Данаил, и отново се обръща към езическия Рим, който чрез различен вид „политика“ обедини своята империя, както свидетелстват всички историци. „Хитростта“ на езическия Рим се състоеше в това да подтиква народите да се присъединяват към неговата разрастваща се империя, и той използваше обещанието за мир и благоденствие, за да изгради империята, за разлика от предишните империи, които бяха създадени просто чрез военна мощ. Езическият Рим трябваше също да „се надигне против Княза на князете“, както стори, когато постави Христос на кръста на Голгота.

Тогава Гавриил се обръща към двете видения, които тълкуваше на Даниил, като посочва, че видението „mareh“ за явяването (двете хиляди и триста дни) беше истинно, и че видението „chazon“ за потъпкването на светилището и множеството от езическия Рим и папския Рим трябваше да бъде „затворено (запечатано)“ „за много дни“ (до времето на края през 1798 г.).

Тогава Данаил боледува известно време, а след това се върна към работата си, но все още не разбираше видението „маре“, което е видението, за което на Гавриил бе заповядано да му даде разбиране. Поради тази причина Гавриил щеше да се върне в девета глава, за да довърши делото си по даването на Данаил на разбиране за видението „маре“.

В девета глава на книгата на Даниил, Даниил изучаваше пророческото Слово и стигна до разбиране чрез писанията на Моисей и Йеремиа. Йеремиа беше посочил, че пленничеството, в което се намираше, щеше да продължи седемдесет години.

И цялата тази земя ще бъде запустение и ужас; и тези народи ще служат на вавилонския цар седемдесет години. И ще стане тъй, че когато се изпълнят седемдесет години, ще накажа вавилонския цар и онзи народ, казва Господ, за беззаконието им, и земята на халдейците, и ще я направя вечно запустение. Еремия 25:11, 12.

Според Мойсей пленничеството в земята на врага щеше да съответства на време, през което земята щеше да се наслаждава на своите съботи.

И ще докарам земята до запустение; и враговете ви, които живеят в нея, ще се изумят от нея. И ще ви разпръсна между езичниците, и ще изтегля меч след вас; и земята ви ще бъде запустяла, и градовете ви — развалини. Тогава земята ще се наслаждава на своите

съботи, докато лежи запустяла, а вие сте в земята на враговете си; тогава земята ще си почине и ще се наслаждава на своите съботи. През цялото време, докато лежи запустяла, тя ще си почива, защото не си е почивала във вашите съботи, когато живеяхте на нея. Левит 26:32–35.

Даниил беше разбрал от Божието пророческо Слово, въз основа на двама свидетели, че Неговият народ беше разпръснат в земята на врага, през което време земята щеше да се наслаждава на своите съботи. Той разбираше това, което авторът на Летописите разбираше относно седемдесетте години на Еремия.

А онези, които бяха оцелели от меча, отведе във Вавилон, и там бяха слуги на него и на синовете му до възцаряването на персийското царство, за да се изпълни словото Господне, изречено чрез устата на Еремия, докато земята се насити със съботите си; през цялото време, докато лежеше запустяла, тя пазеше събота, докато се изпълнят седемдесет години. А в първата година на Кир, персийския цар, за да се изпълни словото Господне, изречено чрез устата на Еремия, Господ подбуди духа на Кир, персийския цар, тъй че той разгласи по цялото си царство, а и писмено обяви, казвайки: Така казва Кир, персийският цар: Господ, небесният Бог, ми даде всички земни царства и ми заръча да Му съградя дом в Ерусалим, който е в Юда. Кой измежду вас е от целия Негов народ? Господ, неговият Бог, да бъде с него; и нека възлезе. 2 Летописи 36:20–23.

Даниил разбираше, че седемдесетте години на разпръсване в земята на неприятеля, докато земята се наслаждаваше на своите съботи, за които говори Йерекия, се основаваха върху проклятието „седем пъти“ в Левит двадесет и шеста глава; и в послушание на това разбиране той изпълни заповяданото там средство за онези, които най-сетне се пробуждат за своето разпръснато състояние.

И върху онези от вас, които останат живи, ще пратя малодушие в сърцата им в земите на враговете им; и шумът на разлюлян лист ще ги гони; и те ще бягат, както се бяга от меч; и ще падат, когато никой не ги гони. И ще падат един върху друг, като че ли пред меч, когато никой не ги гони; и няма да имате сила да устоите пред враговете си. И ще загинете между езичниците, и земята на враговете ви ще ви погълне. А онези от вас, които останат, ще чезнат заради беззаконието си в земите на враговете ви; и също заради беззаконията на бащите си ще чезнат с тях. Ако изповядат беззаконието си и беззаконието на бащите си, за престъплението, с което съгрешиха против Мене, и също че са постъпвали противно на Мен; и че и аз съм постъпвал противно на тях и съм ги довел в земята на враговете им; ако тогава необрязаните им сърца се смирят и те тогава приемат наказанието за беззаконието си: тогава ще си спомня за завета Си с Яков, и също за завета Си с Исаак, и също за завета Си с Авраам ще си спомня; и ще си спомня за земята. Земята също ще бъде оставена от тях и ще се наслаждава на съботите си, докато лежи опустошена без тях; а те ще приемат наказанието за беззаконието си; защото, именно защото презряха Моите съдби и душата им се гнусеше от Моите наредби. Но въпреки всичко това, когато са в земята на враговете си, няма да ги отхвърля, нито ще се погнуся от тях, за да ги погубя съвсем и да наруша завета Си с тях; защото аз съм Господ, техният Бог. Но заради тях ще си спомня за завета на предците

им, които изведох от египетската земя пред очите на езичниците, за да им бъде Бог: Аз съм Господ. Това са наредбите, съдбите и законите, които Господ постанови между Себе Си и израилевите синове на планината Синай чрез ръката на Моисей. Левит 26:36–46.

Молитвата на Даниил в девета глава обхваща всеки елемент от съвета за онези, които се намират разпръснати в земята на врага. Тази молитва трябва да бъде съпоставена с неговата молитва във втора глава, защото заедно те представляват молитвата на онези от Откровение, единадесета глава, които бяха мъртви по улиците на онзи велик град, Содом и Египет, и които откриват, че и те също са били разпръснати. Когато Даниил завършва молитвата си, Гавриил се връща, за да довърши делото по обясняването на видението „маре“, точно както Светият Дух възнамерява да извърши за двамата свидетели от Откровение, единадесета глава.

И докато още говорех, и се молах, и изповядвах своя грях и греха на моя народ Израил, и отправях молбата си пред Господа, моя Бог, за святата планина на моя Бог, да, докато още говорех в молитва, ето, мъжът Гавриил, когото бях видял във видението отначало, понесен в бърз полет, се допря до мене около времето на вечерната жертва. И ме настави, и говори с мене, и каза: Данииле, сега излязох, за да ти дам разумение и вникване. Даниил 9:20–22.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Малко преди падането на Вавилон, когато Даниил размишляваше върху тези пророчества и търсеше от Бога разбиране за времената, му бе дадена поредица от видения относно възхода и падението на царства. С първото видение, както е записано в седмата глава на книгата на Даниил, бе дадено и тълкувание; ала не всичко бе изяснено на пророка. „Моите помисли много ме смутиха“ — писа той за преживяното по онова време — „и лицето ми се измени; но аз запазих това в сърцето си.“ Даниил 7:28.

„Чрез друго видение бе хвърлена допълнителна светлина върху събитията на бъдещето; и именно в края на това видение Даниил чу „един светия да говори; и друг светия каза на оня светия, който говореше: До кога ще трае видението?“ Даниил 8:13. Отговорът, който бе даден — „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти“ (стих 14) — го изпълни с недоумение. Той усърдно търсеше значението на видението. Не можеше да разбере връзката между седемдесетгодишния плен, както бе предсказан чрез Еремия, и двете хиляди и триста години, за които във видението чу небесния посетител да заявява, че трябва да изминат преди очистването на Божието светилище. Ангелът Гавриил му даде частично тълкуване; но когато пророкът чу думите: „Видението ... ще се отнася за много дни“, той примря. „И аз, Даниил, примрях — записва той за своята опитност — и боледувах няколко дни; после станах и върших царската работа; и се чудех на видението, но никой не го разбираше.“ Стихове 26, 27.

„Все още обременен заради Израил, Даниил отново изследваше пророчествата на Еремия. Те бяха твърде ясни — тъй ясни, че чрез тези свидетелства, записани в книгите, той разбра „числото на годините, за което Господното слово бе дошло към пророк Еремия, че Той ще изпълни седемдесет години в запустението на Ерусалим“. Даниил

9:2.

„С вяра, основана върху сигурното пророческо слово, Даниил умоляваше Господа за скорошното изпълнение на тези обещания. Той умоляваше Божията чест да бъде запазена. В своята молба той се отъждестви напълно с онези, които не бяха достигнали до Божествената цел, като изповяда техните грехове като свои собствени.“ Пророци и царе, 553, 554.